

u rónában
ezzeni a nagy
hogy ő, az
ég a néma-
gy nincs az
rről valami
ni. Fődolog
ak úgy írj
hidd, hogy
ban élnek.
magyar fő-
tran fogjál
- Martine.

Ha, amint
rajzoltatok
ok a ked-
s fényében
adarak, az
ása, messze
k, meg a
ok danája,
az áhitatra
a magyar
mert igazán
as tollat s
atokba, ha
odik az a
»Muszaj».
gő csudát
suszáltam
i. De leg-
i osztály-
ed máskép.
demesíteni
zás titkon
hogy, ne-
id vannak.
estv. Bélá-
közlekedését
mert ez
hát Rudolf
másolatok
ri eredeti-
n sikerült
fől gyer-
agy fekete
tedre szol-
tulomásul
ől viszony-
sedet vagy
án, amyi
ny nehéz
egyszer
slauer (j)
olvasható,
engedhes-
nem értem
ám, ha
- Több

RIGÓ-TANÍTÁS. (Lásd a 225. lapon.)

XLV. kötet, 16. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1893. október 15-én.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

MIKOR ÉN KIS NAGYBÁCSI VOLTAM.

— Elbeszélés. —

(Számos képpel.)

(Vége.)

GYEREK-BÁNAT rövid bánat; — hal-
lottam sokszor és aligha ugy
nincs. Mert a mi aggodalmunk
és szomorkodásunk sem tartott
sokáig.

Első ijedelmünkben azt hittük, hogy
szüleink rögtön kocsira ültetnek és visz-
nek: egyikünket jobbra, másikunkat balra.
De hát ez nem történt, sőt voltaképen az
egész dologról nem is beszéltek tovább.
Mi előttünk legalább nem. Nehány nappal
később Terézia néni elutazott s mi csak-
hamar meg is feledkeztünk róla. Minden
ugy folyt mint az előtt, vidáman és elége-
detten töltöttük napjainkat. Csak hogy a
legutóbbi kellemetlen tapasztalások után
most már igazán nagyon iparkodtunk mind a
ketten, hogy semmi kifogás se lehessen
ellenünk. A kedves, de kissé kényes Mimike
már nem akarta, hogy mindig az történ-
jék, ami éppen eszébe jut; meghallgatta,
ha lebeszéltem valamiről s legföljebb tré-
fásan mondta:

— Jól van no, te unalmas kis bácsi!
Semmit sem teszel meg a kedvemért.

Persze tudta jól a kis hamis, hogy
bizony megteszek mindent, amit csak lehet.
De hát lassacskán, amint növekedett, ő
is mindinkább okosan tudott gondolkozni.

Az ősz, tél kellemesen telt; szánkáz-
tunk, koresolyáztunk s mire újra kitava-
szodott, mindenki azt mondogatta, hogy
különösen én ugyancsak megnöttem és
megegyedtem. Annyi igaz, hogy én magam
is már hatalmas legénynek képzeltem maga-

mat; csak éppen azt nem tudtam elérni,
hogy Mimike előtt nagyobb legyen a
tekintélyem. Csak olyan hű játszópajtások
voltunk, mint egészen kicsiny korunkban,
sőt még inkább; most már érdekesebben
okosabban tudtunk elszórakozni s nincs
olyan szerető két testvér, aki egymáshoz
jobban ragaszkodott volna.

Mivel a Terézia néni esete óta nagyobb
bajba nem keveredtünk bele, most már
egészen büszkén gondoltam néha arra, hogy
többé semmi kifogás sem lehet nagybácsi-
ságom ellen. Elég nagy, elég okos, elég
erős vagyok én már arra, hogy Mimikét
ne kölljön féltetni semmi bajtól, ha velem van.

És mégis, mégis! Ki tehet róla, hogy
az ember oly sokszor csalódik abban, amit
magáról hisz!

Meleg nyár volt ismét s az én szüleim
is, Dini sógor és Janka nénikém is azt
határozták, hogy a Balaton-vidékre megyünk
néhány hétre. Nagy volt az örömünk, nekem
és Mimikének. A mi falunktól jó meszszire
esett a Balaton, tehát nagyot fogunk utazni.
Aztán meglátjuk azt a gyönyörű nagy
tavat, mely majdnem olyan mint a tenger.
Fürödni fogunk benne, hajókázni, csóna-
kázni fogunk rajta. Ez mind egészen új
fajta élvezet és gyönyörűség lesz nekünk.

Ez mind be is teljesedett. A halacszkák
ott lenn a Balaton vizében nem voltak olyan
boldogok, mint mi ketten Mimikével. Nagy-
kat sétáltunk a fenyves kertben, a nagy für-
dő-házban tanultunk uszni, legnagyobb örö-
münk pedig abban telt, hogy csónakázhattunk.

Természetesen nem egészen a magunk
kedve szerint csónakáztunk. Csak akkor
volt szabad csónakba ülnünk, ha apácskám
vagy Dini sógor velünk volt. Ők jól értet-
tek az evezéshez, amiről én eleinte azt

híttém, hogy nagyon könnyű és egyszerű mesterség. De csakhamar meggyőződtem, hogy erő is, ügyesség is kell hozzá, kivált mikor a tó kissé nyugtalan és hullámos volt. Annál inkább iparkodtam, hogy bele gyakoroljam magamat. Haladtam is szépen és apácska vagy Dini sógor olykor-olykor átengedte nekem az evezőt, hogy én hajtsam a csónakot. Nem mondom, hogy oly szép simán és oly gyorsan siklott aztán a csónak, mint amikor ők eveztek: de már egészen türethetően boldogultam a vizen s akár hányszor meg is dicsértek. Bár ne tettek volna!

Ha nem teszik, akkor talán nem bízokodok el és akkor nem esik meg az az utolsó kalandunk, melynek elbeszélésével befejezem kis nagybáncsiságom történetét. Befejezem, mert itt aztán csakugyan vége szakadt.

Egy napon, már mikor jó formán a hazautazásról kezdtek szüleink beszélni, ismerősökből nagy társaság gyűlt össze. Kirándulást rendeztek messzire a vidékre, nekem és Mimikének nem nagy örömeinkre, mert kimondták, hogy Mimike nem mehet a társasággal, igen fáradságos nagy gyaloglás lesz. Engemet hajlandók voltak elvinni, de mikor megtudtam, hogy Mimikének itthon kell maradnia, természetesen azt mondtam, hogy akkor inkább én sem megyek.

Valami nagy bajunk azért persze nem volt. Szüleink egy ismerős kedves néni gondjaira bíztak s nagyon a lelkünkre kötötték, hogy jól viselkedjünk. Bizony majd nem zokon esett ezt hallanunk. Nem vagyunk mi olyan apróka gyerekek, hogy pár óráig el ne tudnánk lenni szüleink felügyelete nélkül! Csak úgy eljátszogatunk, mint ha itthon volnának.

Meg is tettük. Vigan töltöttük az időt délig, de a délután nagyobb részén át is. Csak este felé kezdtünk kissé unatkozni, kivált Mimike. Épp a tó partján őgyelegtünk.

— Mégis kár, mondá. Ilyenkor szoktunk csónakázni.

— Az bizony ma elmarad, felelém.

— Pedig olyan kellemes! Nézd, milyen szép csöndes a tó! Mily pompás volna most ott a csónakban ringatózni!

— Persze! De hiszen tudod, nem szabad csónakba ülnünk, ha csak magunk vagyunk.

— Tudom. Mert te még nem tudsz jól evezni.

— Tudok biz' én! Tegnap is megdicsértek, hallottad. Ha csak rajtam állana, épp úgy elcsónakázgatnánk, mint máskor.

— Milyen kár, hogy nem szabad! Csak legalább egy kicsit... csak itt a part közelében... Mit gondolsz, az sem szabad?

— Nem tudom...

Dehogy nem tudtam! Nagyon jól tudtam, hogy semmi szín alatt sem szabad. De mikor láttam, hogy Mimike oly nagyon ohajtja és mikor magamnak is nagy kedvem volt rá! Hátha mégis teljesíthetném a Mimike kívánságát? Nincs benne semmi veszedelem, ha itt a part közelében csónakázunk egy kicsit. Még csak meg sem tudják, mert kettőnkön kívül épp akkor senki sem járt ott.

Mikor valaki ilyen módon biztatja magát, akkor a vége rendesen az, hogy meg is teszi, amit nem köllene. Természetesen mink is csakhamar benn ültünk egy csónakban, eloldottuk s én szépen lassan evezgetni kezdtem.

— Mikor apácska evez, akkor sebesebben megy a csónak, jegyezte meg Mimike.

Nem azért mondta, hogy ingereljen vagy bosszantson; csak úgy oda vetve mondta, mert csakugyan nagyon lassan mozogtunk. De az én hiúságomat ez a kis megjegyzés nagyon bántotta. Azért is megmutatom, hogy én is tudok amugy igazában evezni.

Neki gyürköztem és teljes erőmből eveztem. A csónak mindinkább engedelmeskedett, az egyenletes evező-csapások mind jobban neki lendítették s most már oly gyorsan siklottunk tova, hogy Mimike teljesen meg volt elégedve. De nemcsak meg volt elégedve, hanem jó szivecskéje is megszólalt.

— No, már talán elég... nagyon el fogsz fáradni.

Arczomat, az igaz, ellepte a verejték; de újra fölül kerekedett bennem a hetykélkedő hiúság.

— Oh, nem vagyok még fáradt. Biroam még akár meddig!

Magam sem tudom, meddig birtam még. De mikor már nagyon fáradt voltam is, még akkor is jó ideig erőlködtem, mignem Mimike egyszer így szólt:

— Jaj, milyen hideg van itt! Fázom!

Csodálkozva pillantottam föl. Nekem annyira melegem volt, hogy valósággal csorgott rólam a veríték. Ez persze attól volt, hogy nagyon erőlködtem az evezéssel. Most, hogy már nagyon bele fáradtam, kissé pihenni akartam s abba hagytam. Mimike megjegyzésére pedig nevetve felelém:

— Ugyan már hogy fáznál, te kényes kis buba! Hiszen forróság van!

— Oh persze! Olyan hűvös a szél!

És amikor ezt mondta, már magam is vettem észre. Mióta nem eveztem s a csónak egy helyt lebegett, én csak még

inkább éreztem a hideg szellőt nagy fölhevülésem után.

— Csakugyan kissé hűvös. No, akkor hát menjünk haza, megfordítom a csónakot.

Igen, megfordítom, — ez nagyon bölcsen volt mondva, de merre fordítsam? Amint ugyanis most körül néztem, megdöbbenve tapasztaltam, hogy semerre sem látom a partot. Már leszállt az esti szürkület s vele meglehetősen sűrű ködpára ereszkedett a vízre; alig egy-két száz méternyire lehetett látni, azon túl minden oldalon egyforma sötét fátyol borult a tóra. Merre van hazafelé?

Nagyot ijedtem, de nem akartam Mimi-két is megijeszteni; neki tehát nem szóltam semmit. Találgatni kezdtem a szellő irányáról, merre fordítsam a csónakot. Eddig jobbról ért a szél. Tehát olyan irányban köll eveznem, hogy a szél balról érjen. Akkor oda jutunk vissza, ahonnan kiindultunk.

Ez talán nem is volt rossz okoskodás. Csak hogy a baj ritkán jár egymagában. Az első kellemetlen tapasztalásom az volt, hogy mikor rövid pihenés után ismét hozzá láttam az evezéshez, már nehezen emelhettem a súlyos evező-lapátot. Az előbbi nagy hetykélkedésben úgy elfáradtam, hogy a karjaim szinte elszibadtak, a tenyerem feltöremlett. Alig-alig birtam a csónakot helyéből kimozdítani. Az esti szél pedig egyre hűvösebben fujdogált. Nagyon féltettem Mimikét.

— Húzd jól magadra a nagy kendőt! A nyakadat meg külön is kössédd be. Nézd, az én zsebbevalóm nagy; ez jó lesz a nyakadba.

Mimike a csónak végében ült s én oda dobtam neki a kendőmet. Utána ka-

pott, de hiába — a szél fürgébb volt, elkapta és a vízbe röpitette.

— Jaj, oda a szép zsebbevaló! kiáltott Mimike.

— Oh, mindjárt vissza kerítem.

Fölemeltem az evezőt és oda nyultam, ahol a kendő a vizen lebegett. De fáradt karjaimnak az evező nagyon is nehéz volt s amint lecsaptam a kendő felé, a lapát kiesett a kezemből a vízbe. Majd hogy magam is utána nem buktam. Ijedten tántorogtam s ösztön-szerűleg kapaszkodni akartam valamibe. Csak hogy persze nem volt ott semmi. Hanem igenis: hadonázásom közben bele ütőd-

tem a másik evezőbe mely kampós szög-re akasztva lógott a csónak másik oldalán. Az evező kiakasztódott a szöggrül s így egy csöpp támasztékul sem szolgálhatott; leestem

a csónak fenekére, az evezőt pedig eleresztettem s ez is bele esett a vízbe.

Az új veszedelem nagyságát Mimike is mindjárt belátta s aggódva kiáltott föl:

— Jaj! Most már egy evezőnk sincs!

Majd kövé dermedtem rémületemben. De a következő pillanatban már fölugrottam és kétségbe esett elszánt-sággal kezdtem lehánygni magamról a ruháimat. Mimike álmélkodva kérdé:

— Mit csinálsz? Mit akarsz?

— Leszálok a vízbe, vissza hozom az evezőket. Még nincsenek messze, annyira el tudok még uszni.

Erra azonban Mimike fölugrott a helyéről és hoz-

zám rohanva, görcsösen belém kapaszkodott.

— Nem, nem! Azt nem szabad tenned! Azt nem engedem! kiáltá.

... ODA TÁMASZTOTTA FEJÉT AZ ÖLEMBE.

(Lásd a 246. lapon.)

— De Mimikém, azt okvetetlen meg köll tennem. Máskép ki nem jutunk a partra, evező nélkül pedig nem boldogulunk a csónakkal.

— Mind egy! Nem szabad a vízbe ugor-
nod . . . bele fulnál . . . nem tudsz te még
olyan jól úszni . . . a víz nagyon mély . . .
nem, nem engedem!

És kicsi kezeivel oly görcsösen fogó-
zott belém, hogy alig birtam mozdulni.
Hiába kértem, biztattam, nagy fölindult-
ságában remegő hangon egyre csak ezt
hajtotta:

— Nem, nem! Nem engedem! Nem
szabad a vízbe fulnod! Oda vesznél! Nem
engedem!

Végre is én engedtem, annál inkább,
mert mialatt így küzködtünk, a hullámozó
víz már messzire elvitte az evezőket. Most
már magam sem biztam benne, hogy
vissza keríthetném. Csüggedten, mélyen
elszomorodva ültem le s kétségbe esett han-
gon mondtam:

— Most már vége . . . itt veszünk a
nagy tó közepén. A sötét éjben segítség
sem jöhet, senki sem tudja, hol vagyunk.
A part oly messze van, hogy hiába kiál-
toznánk . . . nem tehetünk semmit!

Mimike sápadtan, reszketve kulcsolta
össze kezeit.

— Hátha a jó Isten megsegít? . . .
Szegény jó szüleink . . . mennyire fognak
busulni, ha éjszakára nem kerülünk haza . . .
De ugy-e, holnap, majd ha világos lesz,
megláthatnak akik keresnek? És aztán
haza visznek.

— Biztattam, hogy bizonyosan ugy lesz.
De magam nem igen hittem, sőt egy ször-
nyű aggodalom gyötört, csak hogy nem
közöltem Mimikével. Minek rémítsem előre?

Mert az még hagyján, hogy az éjt itt kell
tölteni a nagy vizen, elhagyottan, dideregve;
de ha nagyobb szél talál kerekedni s a tó
nagy hullámokat vet, akkor a kormányos
és evezős nélkül szükölködő csónak miha-
mar fölfordul . . . a tó lesz a mi sirunk!

Ugy elfogódott a szívem, hogy csönde-
sen sirni kezdtem. Mimike hozzám simult
és gyöngéd szeretettel szólt:

— Ne sirj no . . . majd én imádkozom
a jó Istenhez . . . én vagyok a hibás, én
vettelek rá . . . az én kedvemért tetted . . .

— Nem Mimikém, nem te vagy a hibás.
Nekem köllött volna jobban meggondol-
nom, mit teszek.

— Hát legyen ugy, hogy megint mind
a ketten hibáztunk. És ha a jó Isten nem
segít meg, hát együtt fogunk elveszni.

Ezzel a kedves kicsike oda támasztotta
fejét az ölembe (Lásd a képet 245. lapon.)
és nem szólt többet. A csónak ide-oda
ringott s Mimike végre el is aludt. Én
pedig keseregtem tovább és lestem, nem
erősödik-e a szél, nem növekednek-e a
hullámok, nem fordulunk-e még a hideg
hullámsirba. Bizony mondom: szörnyű per-
czek voltak. De a kimerültség rajtam is
erőt vett s végre én is elszenderültem.

Jóteköny angyal örködött felettünk. Az
idő egész éjjel csöndes maradt. Reggel
arra ébredtünk föl, hogy nagy kiáltozás
hallatszott jobbról is, balról is. A keresé-
sünkre küldött csónakok közül kettő is
ránk talált.

Meg sem kísértem annak leírását, milyen
öröm, megbánás, bocsánatkérés következett
aztán, mikor újra otthon voltunk szüleink-
nél. Szinte csoda volt hogy a szerencsét-
len kalandba bele nem betegedtünk. Hanem

megtörtént más valami. Atyám harag nélkül, de igen határozottan így szólt:

— Mégis igaza volt Terézia nénémnek. Most már elhatároztam. A jövő hónapban nyílnak meg az iskolák. Budapestre adlak, nem fogod többé veszedelembé dönteni se Mimikét, se magadat.

Most már nem is zúgolódtam ellene. És a kedves Mimike is csak busult, de megadással mondá:

— Ugy látszik, csakugyan jobb lesz. Csupa szeretetből mindig bajba keverjük egymást. Oh, ha oda vesztünk volna a tóba!

— Igen . . . jobb lesz, mondtam én is elszántan. Nem tudok én még nagybácsi lenni . . . megyek iskolás fiúnak.

És így ért véget az én kis nagybácsiságom. Azért persze megmaradtam a Mimike bácsijának, de csak messziről. A nyári szünet alatt pár hétig minden évben kedves napokat töltöttünk együtt; de Mimike mellett ott volt a kisasszony, nem bízták rám többé. Aztán lassanként nagyra nőtünk. Most pedig már — ősz hajunk van mind-kettőnknek. Különösen én már igazi komoly nagybácsi vagyok, bácsija Mimikének is, csakhogy már Mimike is öreg nénike ám! Nem köll már attól félni, hogy olyan bajokba keveredünk, mint amikor én még kis nagybácsi voltam.

MORGÓ SZÖKÉSE.

(Képekkel a 248. és 249. lapokon)

MATKOZOTT Morgó, a pisze orru, kiálló fogu bulldog s ásitozva nézett a kerítésre. Ott egy kis madár csicsergett nagy vigan.

— Ne csattogj már annyit! mordult rá Morgó. Látod, hogy rossz kedvem van!

— Az bizony nagy baj, de csak neked magadnak. Nekem jó kedvem van, hát dalolok.

— Majd abba hagyod mindjárt, te!

És Morgó mérgesen fölugrott fekvő helyéből s oda rohant a kerítéshez. Föl is ágaskodott, hogy bekapja a vakmerő kis madarat; ez persze nem várta meg, hanem gunyos csicsergéssel gyorsan elröppent. (Lásd a képet a 248. lapon.)

Ha már fölágaskodott, hát be is nézett Morgó a szomszéd udvarba. Épp ott látta Bélát, a kis gazdáját, aki látogatóban volt ott az ő pajtásánál, Jenőnél. Ezek meglátták a kerítés fölött a Morgó fejét s Jenő nevetve mondá:

— Jaj te Béla! . . . de rut egy legény ez a ti Morgótok!

Béla nagyot kaczagott.

— No, az már bizonyos. Apám is sokszor neveti, hogy olyan förtelmes pofája van szegénynek. De különben nagyon derék, hű, bátor állat, s mi nagyon szeretjük.

Morgó hirtelen vissza huzódott. Mélyen megbántottnak érezte magát s nagy elkeseredéssel dörmögte:

— Ugy! Tehát förtelmes pofám van! És még a magam gazdája is nevet? Nagyon szép, mondhatom! Persze, azt hiszik, hogy ha deréknek, hünek elmondogatnak, akkor aztán csufolhatnak. Csak hogy én azt nem tűröm. Nem én! Egy perczig sem maradok itt, világgá megyek. Majd találok én olyan gazdát, aki nem fogja förtelmesnek mondani a pofámat.

Nehezteléssel eltelve rögtön el is indult. Ment, amerre éppen látott; sokáig ment s már jóformán elfáradt, mikor két emberrel találkozott.

— Nézd csak, milyen szép kutya, szól az egyik. A maga nemében igazán gyönyörű!

— Az ám. Nagyon jó volna. Hátha?

Fütyentett s egy darab kenyeret dobott Morgónak. Mäskülönben Morgó barátunk nem volt nagy kedvelője a száraz kenyérnek s eddigi otthonában bőven kapott is jó kövér konzokot; de most éhes is volt, aztán meg nagyon megörült a dicséretnek.

— Lám, ezek meg tudnak becsülni!

Gyönyörűnek mondanak, nem hogy förtelmesnek.

A vége az lett, hogy Morgó készségesen követte a két idegent, mikor ezek nyájas szóval hívták. Nem sokára beértek egy városba s itt egy udvarra tértek be. Az udvar végén magasan körül pa-

lánkolt tér volt; oda vezették Morgót, kinyitottak egy ajtót, betolták Morgót, becsapták az ajtót s ott hagyták.

Eleinte nem szerette, hogy bezárták, de hogy szét nézett, elégedetten szölt:

— Ahá, értem! Ez itt az ebédlő. Itt már aztán jó helyen vagyok, az új gazdáim igazi kutya-kedvelők. Ni, vagyunk itt vagy huszan! Tudom, jó ebéd lesz.

Csakugyan: volt ott vagy husz eb, mindenféle fajtáju. Egyik, ugyancsak sovány,

rossz kedvű eb, csodálkozva nézett Morgóra s szinte szánakozva mondá:

— Te ugyan tapasztalatlan legény lehetsz, ha örülsz, hogy ide jutottál és itt jó ebédet vársz. Nézd csak, mit csinál ott néhány pajtásunk.

Morgó oda nézett. Egy vigyázatlan patkány tévedt a kutya-udvarba. Rögtön egész csapat éhes eb rohant rá; de a fürge patkány ügyesen kiosont a palánk alatt s üldözői boszusan néztek utána. (Lásd a képet a 249. lapon.)

— En is játszom néha patkány-kergetősdit, szölt Morgó.

— Csak hogy ezek nem mulatságból tesszik, hanem mert rácheztek egy kis pecsenyére.

— Talán bizony nem kapunk? Ahol eddig laktam, naponta jó konzot kaptam.

— Itt majd kapsz mindenrap korpakenyeret.

— Az borzasztó volna! De hát akkor minek tart gazdánk, ha nem szeret és nem tart jól?

— Azért, hogy eladjon. Pénzt kap értünk. Oda ad akárkinek, aki megfizeti. Pedig inkább vagyok itt, mint hogy valami rossz gazdához jussak; mert ha nem találja meg bennem azokat a tulajdonságokat, melyeket kíván, van ám dolga a korbácsnak.

... GYORSAN ELRÖPPENT.
(Lásd a 247. lapon.)

— Ne ijesztgess már no! Engem az eddigi gazdám soha sem vert.

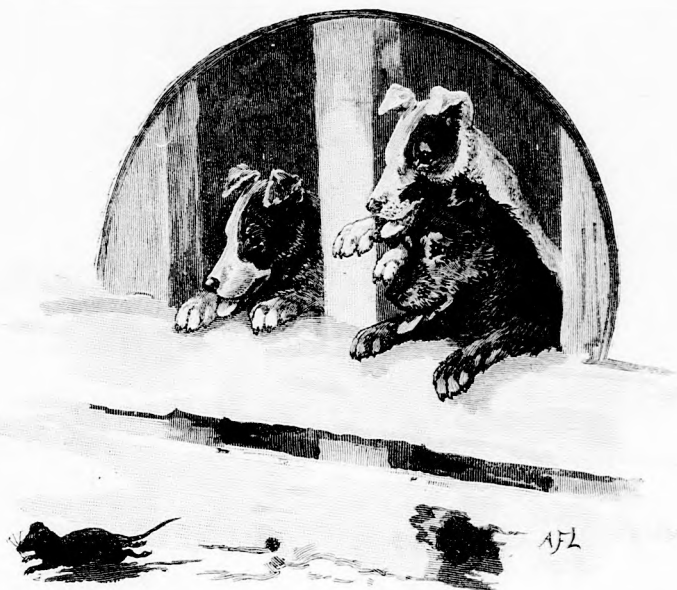
— Szerencsés voltál. Bizonyosan vannak igen jeles tulajdonságaid, sok tudományod.

Morgó elgondolkozott. Akár hogy törte a fejét, nem tudott magáról semmi különösebb jelességet. Ahol eddig élt, ott beérték vele úgy amilyen volt, csak éppen hogy szépnek nem találták; de mégis szerették.

Hát ha olyan gazdához kerül, aki szépnek fogja ugyan mondani, de aztán korbács-csal traktálja, mert nem ismeri ki, nem becsüli meg egyéb tulajdonságait.

— Hm! Attól tartok, bolondot tettem. Hm, hm!

Többet nem szólt, hanem lefeküdt az ajtó mellé. S amint nem sokára egy szolgáló a korpa-ételt hozva, az ajtót kinyitotta.

... KIOSONT A PALÁNK ALATT. (Lásd a 248. lapon.)

Morgó villám-gyorsan felugrott, kiszökött az ajtón, ki az udvarból, ki a szabadba. Egy ideig üldözték, de nem birták utól érni. Hagyták, hadd fusson.

Futott is árkon-bokron át, míg teljes bátorságban volt üldözőitől. Éhes volt, fáradt volt s örült, hogy egy patakban legalább a szomját olthatta. Amint fejét

a tiszta vitzükörre hajtva, lenn megpillantotta a saját képét, szinte meghökkenet.

— Ejnye... az én vagyok... ha rá-gondolok többi atyámiai fejére, nem tagadhatom, hogy ez az én vigyori képem csak-ugyan nem igen szép... sőt... igazán förtelmes. Kis gazdámnak igaza volt. Én pedig együgyű voltam. Nem értem be azzal

hogy megbecsülik igazi jó tulajdonaimat. Azt szerettem volna, ha dicsérik rajtam, amit dicsérni nem lehet. Dejszen, megyek én haza s oktan hiúságból nem haragszom meg arra, aki az igazat megmondja.

Estére Morgó már újra otthon volt s jó ízűen rágta a házikójába számára oda rakott csontokat.

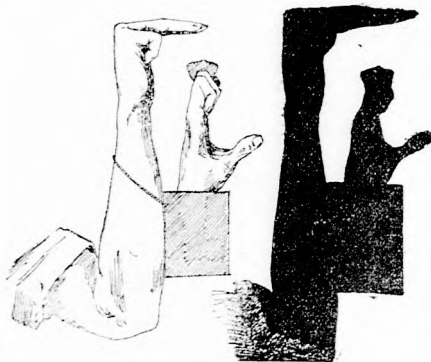
ARNYÉK-JÁTEK.

— Második sorozat. —

EGÉSZ sereg kis olvasóm írja, hogy az árnyék figurákat, melyeket a minap mutattam be, már végig próbálták és nagyon jól mulattak rajtok. De még újabbakat szeretnének betanulni. Tudtam előre. Amugy is szándékom volt, hogy még újabb sorozatot mutatok be, amit ezennel meg is teszek.

Ezuttal már inkább emberi alakok árnyképét fogjuk a falon látni. Ezek még érdekesebbek, de egy kis ügyességgel és gyakorlattal nem nehezebbek, mint az első sorozatbeli állatképek.

Ime, itt a *szószéken* látjuk a *papot*, amint prédikál. Hol előre hajtja a fejét, hol

hátra veti, kiterjeszti a karját, majd meg kihajol a szószékből az ájtatosan hallgató hívek felé, akiket persze nem látunk, csak oda képzelünk. Ezt az árnyék-képet a két

kezünkkel és egy darab papiros segítségével produkáljuk. Meztelen jobb karunkat egyenesen föltartva, ujjainkat víz-szintesen nyújtjuk ki, miként a rajz mutatja. Ez adja a templom falát és a szószék fölött levő mennyezetet. Magát a szószéket egy darab papirosból kapjuk, melyet czérnaszállal fűzünk a karunkra. E papiros elé tartjuk a gyertya felől bal kezünket, melynek árnyéka a papot fogja ábrázolni. A rajz világosan mutatja hogyan tartjuk. A kinyújtott hüvelyk-ujj adja a prédikáló pap karját, melyet ide-oda mozgat. De hogy a papi sipka se hiányozzék a fejről, kiesike darab papirost a szükséges formára szabunk ki és össze szorított ujjaink közé csiptetjük, hogy legfőkéül a megfelelő árnyékot adja.

Bizonyosan a szép prédikációt hallgatta ez az *öreg bácsi*, akit a második árnyék-kép mutat be. Otthon beszél és

magyarázza, mit mindent prédikált a tisztelendő ur épületesen és okosat. Persze, nem tudja olyan szépen elmondani, mert bizony már fogatlan az öreg ur; hanem annál élénkebben hadonáz a kezével s meg-megigazgatja a kedves házi sipkáját a fejen. Hogy ezt az alakot a falra varázsoljuk, szükségünk van egy kendőre és egy darab papirosra. Ha ezt megszerztük, balsó karunkat letakarjuk a kendővel s ebből kerül ki az öreg bácsi melle és háta, ugyan-csak a balkéz fejének árnyékából a feje. A rajz mutatja, miképen kell ujjainkat

piros segítsé-
jobb karun-
inkat viz-szin-
rajz mutatja.
és a szószék
át a szószéket
melyet czérna-
E papiros elé
ezünket, mely-
ja ábrázolni.
gyan tartuk.
ja a prédikáló
mozgat. De
zzék a fejről,
éséges formára
ujjaink közé
gfelelő árnyé-

kációzt hall-
a második
on beszél és

ikált a tiszt-
sat. Persze,
ndani, mert
ur; hanem
kezével s
ázi sipkáját
falra vará-
kendőre és
egszereztük.
óvel s ebből
áta, ugyan-
ból a feje.
l ujjainkat

hajlítani. Mutató ujjunk adja az orrot, középső és gyűrűs ujjainkkal ábrázoljuk a száját s kis-ujjunkkal az állát; mind ezeket élénken mozgathatjuk is. A sipka az öreg ur fejében: egy darab papirosnak az árnyéka. A papirost természetesen olyan alakúra szabjuk, a milyenre tetszik. Jobb kezünket aztán alább tartjuk s ide-oda hadonázunk vele, amint szokott az, aki nagyon magyaráz valamit.

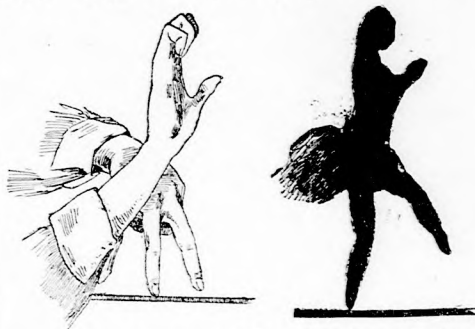
Ezután kivarázsoljuk a nézőket a szabadba, még pedig a lóverseny-térre. Ott most épp futtatás van, tehát bemutatjuk a *győztes lovat a lovasával* együtt. Kissé fölfelé hajlított bal karunk adja a nemes

angol paripa hosszú nyakát, oldalt tartott kezünk négy ujjának megfelelő illesztésével pedig a ló fejét kapjuk, míg a hüvelyk-ujj árnyéka a ló fülét tünteti föl. Jobb kezünk ujjáival ábrázoljuk a lovas, amint előre hajolva ül a paripán. Az ujjak begörbítésével kapjuk a fejet és nyakat. Hogy pedig a lófuttatásnál szokásos sipkája is meglegyen, kis darabka papirost kiszabunk épp olyan alakúra és fönn az ujjaink közé szorítva tartjuk. A kinyújtott hüvelyk-ujj a lovas keze, mellyel a kantárt fogja. Össze kötött vékony zsinór adja a kantárt s a zsinórt a jobb kezünk hüvelyk-ujja és a ló fülét ábrázoló másik hüvelyk-ujjunk töve közt feszítjük ki.

Ha már künn járunk a mulató helyen, nézzük meg a *kötél-tánczosnót* is. Ni, éppen kezd a produkciózt, kecesesen sétálva, tánczolva a vékony kötélen. Hogy ezt föltüntessük, először is vékony pálczikát vagy

kifeszített vastag zsinórt erősítünk a megfelelő helyre, hogy árnyéka a falon a

kifeszített kötelet ábrázolja. A többihez elég a két kezünk, olyan módon tartva, mint a rajz mutatja. Jobb kezünk ujjainak begörbítésével alakítjuk a fejet és nyakát, tenyerünkkel pedig a derekát, míg kinyújtott hüvelyk-ujjunk a karját ábrázolja. Másik kezünkben csak két ujjunkra van szükség, a mutató és középső ujjakra. Ezeket a rajzon látható módon helyezzük a pálczikára vagy zsinórra, természetesen úgy, hogy szorosan össze függjenek a másik kézzel, vagy is a kötél-tánczosnő derekával. Mert a lefelé tartott két ujj árnyéka adja a művész lábait s e két ujjnak a mozgásával mutatjuk be a kötél-tánczot.

Sokan nézik az ügyes kötél-tánczosnőt. Mutassuk hát be az egyik nézőt is,

aki ugyancsak bámul. Aligha nem valami *sváb paraszt* a vidékről, aki váltig csodál-

kozik, hogy lehet olyan vékony kötelen végig sétálni és le nem esni, mikor ő még a széles országuton is akár hányszor megbotlik. A jó embert két öklünkkel hamarosan oda varázsoljuk a falra. Jobb kezünk ujjaival ábrázoljuk az arcát, orrát, száját, ajakát; bal kezünkkel pedig a sipkáját, kis-ujjunkkal még azt is bemutatva, hogy a sipkája ernyőjét mint tolta föl, mert hát jól akar látni a magasba.

Mire ezt az újabb sorozatot is begyakoroltatok, majd talán rajzoltatok még egy harmadikat is, mely megint másféle árnyékjátékra fogja megtanítani ügyeskedni szerető kis olvasóimat.

RIGÓ-TANÍTÁS.

(Keppel a ezimlapon.)

Tió, tió, titi, lió —
Rám hallgass most, te vig rigó.
Tegnap kaptam Budapestről —
Neked szól ma a tilinkó.

Figyelj gazdád nótájára
Hogy: »hármat rikkantott már a....«
Ki rikkantott? — jól tudod azt. —
Te vagy, te vagy, kis madárka!

Hát te czicza minek állsz itt?
Tán a szád rigóra ásít?
Rigó-hustól, czicza-koma,
A te fogad meg nem vásik.

Tió, tió, titi, lió —
Hangya tojáskája mi jó!
Leczke után ezrivel kapsz,
Csak most dalolj, kedves rigó!

EGY BETEG FIU ÖRÖMEI.

EGY nagy és szép város valamely szűk utcájának a végében, alacsony pinczelakásban lakott egy igen szegény s igen beteg fiu, ki már születése óta nyomta az ágyat. Ha néha jobbaeskan érezte magát, körül járta a keskeny kis szobát és ez volt minden mozgása.

Egy meleg nyári napon a forró sugarak egyenest a kis pincze-lakás ablakára estek. Hogy meglátta a beteg fiúcska, így kiáltott fel:

»Oh ma ő bizonyosan künn jár!«

Ez az »ő« a szomszéd fia volt. Mert a szegény beteg gyermek csak onnan ismerte az erdőt az ő gazdag lomb-diszével, hogy a szomszéd fia, midőn ott járt, letört egy nagyobb bikkfa-ágot és beteg barátjának hozta, aki azután a feje fölé tűzve, azt álmodta alatta, hogy zöld pázsiton, erdő árnyán fekszik, hogy a nap süt, s a madarak csicseregnek, a bogarak zognak s a pillanatok lebegnek, és mind ez neki olyan jól esett. Mikor meg tavaszra fordult az év, a kis szomszéd mezei virágot hozott a beteg fiúnak. Ezek között volt gyökeres is. Ezt azután cserépbe ültették el és kitéték az ablakba az ő ágya mellé. És a virágot szerencsés kezek ültették el, mert újra kihajtott és minden évben meghozta virágait. Ez a kis növény volt a kis szenvedő szemében a világ legszebb kertje. Gondját is viselte, öntözgette, s annyi szeretettel őrizte, hogy a legelső napsugár, mely az alacsony pincze-ablak mellett elsiklott, már a virágjánál lelte őt. Sőt még álmaiba is belopódzott a virág az ő színével és illatával.

De ez csak addig tartott, míg a jó Isten magához szőlította a beteg fiút. Már egy éve, hogy meghalt, és a virág ott áll elfeledve, elhervadva az ablakban. Végre költözködés alkalmával a lakás sөpredekével együtt az utcára dobták ki.

Es a virág nyugodtan lett porrá maga is. Nagyobb örömet érzett, mint akár a legbüszkébb rózsató a király kertjében, mert enyhítette egy szegény beteg fiúnak szenvedéseit és színeivel és jó szagával a kikelet boldogságát vitte meg neki a bus pinczelakásba.

EGY KIS PERCZ ÉS EGY KIS LYUK.

— Kicsi beszélyke. —

VIDÁMAN indultak ki Rózsika és Imrike a házból. A negyedik vagy ötödik háznál beszéltek:

— Itthon van még a bácsi?

— Már elment, szólt a cseléd. Azt mondta, hogy a pálya-háznál várja a kisaszszonyt és az ifiurat.

— Akkor hát sétáljunk odább, szólt Imrike.

— Igen, és siessünk, ne várakoztassuk a bácsit.

— Oh, mi nem várakoztatjuk. Ugy sem mehet, míg a vonat nem indul. Odáig pedig még ráérünk, egészen kényelmesen kijutunk.

És egészen kényelmesen sétáltak tovább, előre

örülve a kellemes délutánnak, melyet a bácsival fognak tölteni. A bácsinak közel a városhoz volt szép falusi birtoka épp a vasut mentén, mindjárt az első állomásnál. Ma délutánra meghívta a két testvért, hogy ránduljanak ki vele; a szülei megengedték s mivel már elég nagyok voltak, hát maguk sétáltak ki a pálya-házhoz.

Rózsika, ölében kedves bábujával, sietni akart, de Imrike egyszerre csak megállt. Katonák vonultak arra, ezt ő nagyon szerette nézni. Rózsikát nem érdekelte oly nagyon.

— Siessünk, Imrike! Ne álldogáljunk itt!

— Mindjárt . . . mindjárt . . . az az egy kis percz mindegy, akár itt töltjük, akár ott.

A hosszú sor katonaság végre elvonult s ők is folytatták utjukat. Épp a pályaudvarhoz értek, mikor éles füttentés hallatszott.

— Jaj, talán bizony indul a vonat! kiáltá Rózsika ijedten. Siessünk! Nem csak siettek, hanem rohantak.

Csakhogy már ez is kárba ve-

szett, a vonat már megindult. A portás be sem eresztette őket s csak messziről látták, amint egyik kocsi ablakán a bácsi boszusan nézett ki.

— Oh, hát nem várhattak egy kicsit! kiáltá Imrike mérgesen.

— Nem ám, felelt a portás. A vonat senkit sem vár meg, az pontosan indul a

. . . KEDVETLENÜL BALLAGTAK HAZAFELÉ.

(Lásd a 254. lapon.)

kitűzött perczben. Ha egy percczel hamarabb jönnek, még beszállhattak volna.

A vonat ezalatt már messzire elrohogott, hasztalan volt minden sopánkodás. Szégyenszemre hazafelé kellett fordulni.

— Sebjaj no! vigasztalta Imrike a hucgocskáját. Majd megkérleljük a bácsit s pár nap mulva majd kivisz.

Okosabbat nem tehetvén, nem olyan vigan ugyan mint a hogy elindultak, hanem inkább kedvetlenül ballagtak hazafelé (Lásd a képet a 253. lapon.) Amint az utczába beértek, egy szegényesen öltözött kis fiút pillantottak meg, aki a földre kuporodva keservesen zokogott. Oly szívre ható volt a sirása, hogy a két testvér szinte akaratlanul is megállt.

— Mi a bajod, kis fiú? kérdé Imrike.

A zokogó fiucska nem felelt, csak sirt tovább, még keservesebben. De egy másik, nagyobbik gyermek, ki ott közel állt, megadta a magyarázatot.

— Elvesztett két krajczárt, amelyen itt a boltban vásárolnia kellett volna valamit az apja számára. Most nem mer haza menni, mert verést kap. Meg is érdemli, mert nem vigyázott.

Erre a kellemes biztatásra a szegény kis fiú még fájdalmasabban jajgatott, mintha már érezte volna a mogyorófa-pálczát. Imrike igazán megsajnálta.

— Bizony szívesen segítenék rajta, de nincs nálam egy fillér sem.

— Krajczárom nekem sincs, szólt Rózsika; de a tizeskémet a zsebembe dugtam, mikor hazulról elindultunk. Csakhogy azt nem adhatom oda...

— Oh, felváltja a boltos, szólt az a nagyobbik gyermek.

— Igaz a, mondá Imrike. Oda adhatod a tizeskét, a kis fiu vegye meg a portékáját s nyolez krajczárt vissza ad.

— Csakugyan, ilyen módon szépen el lehet intézni a dolgot. A kis fiu rögtön abba hagyta a sirást s maga is, de még az időközben oda gyülekezett több gyerek is bizonyos tisztelettel pillantgatott a két testvérré, akik ime mint holmi mentő-angyalok segítenek a szegény fiucsán.

Rózsika szaporán a zsebébe nyult, de aztán így szólt:

— Ezzel az alkalmatlan bábuval olyan ügyetlen vagyok! Fogd csak, Imrike, hogy szabad legyen a kezem.

Imrike fogta a bábút, Rózsika bele nyult a zsebébe, az egybe gyűlt gyerek-csapat pedig feszülten leste a mentő tizeske előkerülését. Szaporán kotorázott is Rózsika a zsebében; de nem húzta ki a kezét. Ehelyett mindinkább elvörösödött és zavartan hebegte:

— Én nem tudom... pedig világosan emlékszem... nem találom...

A vásott gyermekök vigyorogni kezdtek.

— Talán nem is volt, szólt az egyik gunyosan.

— De igen, volt... igazán volt... hanem... izé... lyukas a zsebem...

Már erre az egész gyerek-csapat nagyot kaczagott.

— Tizeskéje nincs, hanem van lyukas zsebe! Haha! Lyukas zsebünk nekünk is van. Tessék ide nézni!

És vagy öten csufolódva fordították ki a lyukas zsebeket. Imrike szörnyen röstelte a dolgot, Rózsika persze még inkább.

— Ha nincs, hát nem segíthetünk, szólt Imrike. Menjünk, Rózsika!

Oda adhatod
g a portéká-
ad.

zéken el lehet
rögtön abba
még az idő-
gyerek is bizo-
a két test-
entő-angyalok

be nyult, de

ábuval olyan
Imrike, hogy

ka bele nyult
gyerek-csapat
ő tizeske elő
tt is Rózsika
ki a kezét.
dött és zavar-

dig világosan

rogni kezdtek.
ólt az egyik

zán volt ...
sebem ...
csapat nagyot

a van lyukas
ak nekünk is

fordították ki
szörnyen rös-
e még inkább.
íthetünk, szolt

Mentek is szaporán, majdnem futottak,
mert az utcái gyerkőczök csufolódva kiál-
tozták utánok:

— Máskor nézze meg előbb a zsebed
lyuk van-e benne vagy tizeske! A lyukkal
bajos nagylelkű tettet véghez vinni.

Kipirulva, szégyenkezve értek haza, a
mama nem csekély meglepetésére, mert
azt hitte, hogy elutaztak a bácsival. Per-
sze meg köllött vallaniok mindent s a
mama így szólt:

— Helyesen történt. Ugy-e, Rózsika,
még tegnap előtt intettelek, varrd be azt a
lyukat a zsebeden; de azt felelted, hogy
igen piczi lyuk, nem baj; nagyobb lett,
most oda a tizeskéd és meg is csufoltak.
Te meg Imrike, ezután majd elhiszed talán,
hogy egy rövid kis percz is lehet fontos
nagy idő, mert ime: pereznyi késés miatt
elszalasztottátok a kellemes kirándulást.

ARANY KALÁSZOK.

Az okos ember mindig jól felhasználja
az időt, mert tudja, hogy az elmúlt idő
soha többé vissza nem tér. Csakhogy nem
az használja fel jól, aki mindig sietve
siet, mert ez sokszor elsiet, rosszul végzi
a dolgát, tehát hiába fecsérelte el idejét.
Ellenben jól használja, ki kellő időt szán
komoly dolgai alapos meggondolására s ha
munkától elfáradt, erejének pihenéssel való
megújítására. Ez tiszta tervvel, biztos, erős
kézzel lát dolgához és sikeresen el is végzi,
nem vész kárba drága ideje.

*

Pár pillanat alatt szét lehet rombolni,
meg lehet semmisíteni hasznos tárgyakat,
melyeket csak sok fáradsággal, gyakran
csak hosszú idő alatt lehet újra elő terem-
teni. Lám, néhány percz alatt levághatsz
tűz által semmivé tehetsz jókora fát, de
sok esztendő kell hozzá, míg másik olyan

fa nő helyébe. Mindig fontold meg tehát,
mikor valamit szét rombolsz, hasznos célra
teszed-e és okvetlenül meg kell-e történnie.

*

Tudhat valaki nagyon sokat, lehet igen
nagy tudós: de a világ mégsem fogja iga-
zán nagyra becsülni, ha a nagy tudomány
nem jár együtt nemes érzéssel, jósággal.
És nézegethet valaki büszkén feltartott fej-
vel, kevély tekintettel: a világ előtt mégsem
lesz igazán tekintélye, ha nincsenek benne
olyan tulajdonságok, melyek becsülésre
érdemesek.

KOCZKA-REJTVÉNY

E	E	E	E	É
É	K	L	NY	
NY	R	R		
R	R			
P				

- 1-ső sor: Az embernek legfőbb tápláléka,
Tán a husnál is fontosabb még a l.
- 2-ik sor: Piros gyümölcs és fűszeres —
Meglel, ki az erdőn keres.
- 3-ik sor: Korttyal és falattal teszi minden állat —
Ha mohón cselekszed, megfájdul a vállad.
- 4-ik sor: Ott fut a vizek alatt —
Ebből gyülik a patak.
- 5-ik sor: Egy betűske ez az ábécéjében —
Nem fáradsz el a keresésében.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja
jutalom-nyereményül az

„Uj Robinson”

czimü pompás munkát, melyet csaknem 100 kép
ékesít, s kemény táblába van kötve.

UGRÁSOS REJTVÉNY.

é	j	n	m	gy	r	e	z	t
l	e	a	a	a	n	m	e	!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLV. köt. 14-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Ereklye.

Helyesen fejtették meg: Than Ervin, Velencei Tiborka, Hirschler Jolán, Schreyer Endre, Zerkovitz Béla, König Dénes, Kertész Tibor, Vizslovszky Katicza, Mäder testvérek, Altstädter Gertrud és Ottó, Farkas Imre, Luzsa Annus, Zsoldos Miklós, Szathmáry Emma és Vilma, Babó Ida, Klein Nándor, Glück Miczi (szívesen üdvözöllek kis híveim sorában F. b.), Strasser Pál, Kövesy Rudi, Ungár Béla, Szöllősy Aurél, Kiss Sára és Lajos, ifj. Bolyó Károly, Divéky Adorján, Bk. nár Irmuska és János, Ember Pista Polgár Juliska, Horváth Lili, Schwarz Magda és Béla, Spitz Regina, Stielly Walter és Lajos, Neumann testvérek, Széll Piroska, Poór Elza, Grünfelder Ferencz, Biasini Domokos, Fischer Erzsike és Lajos, Makó Andor, Kaczér Bandi és Gyula, Vaaghly Loma, Szógyény Gábor, Eülop Ftelka és Menyhért.

A jutalom kisorsolása szabályszerűleg megtörténvén, nyertesek lettek *Neumann testvérek*, *Érsekujártt*, kiknek a jutalomkönyvet (*»Rüstig Zsigmond, az új Robínson«, Marrayat-tól*) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLV. köt. 13-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Mezei Lajos, Spitz Regina, Haberfeld Margit.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA

Töres Miska. A villamos erő felfedezője nem *Edison*, de még csak nem is ő fogta be első gyakorlati czélokra, mindennapi használatra. *Franklin Benjamin*, az amerikai nagy tudós pedig a villamos erőt nem alkalmazta, sőt ellene védő eszközt talált föl: s ez a villámhárító, mely a zivatáros felhők csatájában kigyúlt villamos tüzet felfogva, a kárt az épületről, amelynek legesicsára van tűzve, elhárítja. A villamos erővel első az olasz *Galvani* foglalkozott; minden esetre az ő tudományos dolgozatainak alapján terjedt el ennek a csudás természeti erőnek bővebb ismerete. Mind

ezeket azonban itt bővebben elő nem sorolhatom, mert nem tartozhatik a »Kis Lap« feladatai közé, olyan dolgokról értekezni, amelyek benne vannak minden fizikai tankönyvben. Röviden pedig megemlékezik róla az »Athenaeum« lexikona, t. i. az egyetemes ismeretek tára. Mivel te abban a korban vagy, amelyben az ilyen könyvnek már jó hasznát lehet venni; születésnap ajándékként ennél tartalmasabb, értékesebb könyvet nem is kívánhatsz. Mértani rajzod azt mutatja, hogy idővel válhatik belőled derék építész, amely pályára ugy is készülsz. Az egyik rejtvényedet besoroztam. — **Farkas Imre.** Az első tulságosan nehéz, a második tulságosan könnyű. A harmadik beválna, ha kis olvasóimtól követelhetném a magyar irodalom teljes ismeretét. Próbálkozzál meg egyebekkel, mert bizonyos, hogy van hivatottságod a rejtvény-szerkesztésre. Az elbezelésekről csak olvasás után szólhatok. — **Salamon Hona és Gyula.** Ha van még fölös példány, a kiadó-hivatal megsegít bajotokban. — **Frankl Paula.** A szerencsét remélni jó, de biztos számítani rá, hiba. — **Babó Ida.** Bélyegeket már nem gyűjtök. Az a fiúcska, aki neki hasznukat vette, már nagy legény. — **Vizslovszky Katicza.** Beküldeni beküldheted. Munkája válogatja. Ha megíeled, örömet közlöm. — **Maller Margit** szeretné tudni *Magassy Sarolta* Szombat-helyt, vagy Szolnokon lakik-e? — **Thenke Rudi.** A Töres Miskának szóló üzenetből te is érthetsz. Ugyan-abban az említett munkában az »*Grás-mesterség*« iránt is szerezhetsz utbaigazítást. — **Schwarz testv.** A levél alatt a kettőtök neve van ott, s maga a levél az egyes szám első személyében kérdezi tőlem: az irással meg vagyok-e elégedve? Kétfőtök írta hát: Magda vagy Béla? Nyúit már most is látok, hogy annak, akitől a sorok származnak, idővel csinos írása lesz. De már abban nem teszek különbséget hogy kettőtöket szívesen fogadjalak. Hozott Isten titeket is Forgó bácsi zászlaja alá! — **Zerkowitz testv.** A »sikerült« rejtvényt, ha az: szívesen közlöm. A toll-rajz elmarad a plajbász-rajz mögött. Persze, hogy amaz nehezebb is. — **Lázár Piroska.** Meg fog jelenni. — **Fischer testv.** Hol marad a megfejtése? Csak nem hiszitek tán, hogy én minden rejtvényes küldeménynek neki dülök és találgatom? Az én tisztem csak az, megvizsgálni: a rejtvényben és annak kihüvelykezésében nincs-e hiba. Hogy ezt a ti feladványotokkal is megejthessem, újból küldjétek be, még pedig simább írásban. — **Honthy Laci.** A műcsarnoknak ez idei őszi tárlatában megláthatod akár kétszer is. Mind a kettő jeles hazai művészek munkája. A te garabódrul nincs tudomásom. Az ottani póstán sürgesd. — **Simor Emma.** Más a síkló, más a fogaskerekű vasút. Ezt ugyan a te német kisasszonyod is megmagyarázhatja neked. — *Több levélről a jövő számban.*